

Jos Visscher is thuis in 'Het Hek van de Dam'

De buitenlocatie van theater 'Het Hek van de Dam' in Ekehaar ligt verscholen achter de bijbehorende, beleegen hoeve aan de Hoofdstraat. Een stukje grond zoals De Schepper het in oorsprong moet hebben bedoeld. Het gras is royaal twee konten (Rubens konten) hoog en de plantengroei wordt geen stro in de weg gelegd. Een openlucht sanatorium voor overspannen geesten. Jos Visscher slaat er nog nauwelijks acht op. Voor Jos is het bekend terrein. Hij is de artistiek leider. Ook de 'schuur' betreedt hij, alsof hij z'n eigen keuken binnenstapt. De ruimte verdient meer. Een volwassen schouwburgzaal; met tachtig pluche zetels. Een gelijkvloers toneel, maar mét een balkon. Omdat een balkon nogal eens onmisbaar is bij een voorstelling.

Het complex is de grote passie van Aad en Riet Wesseling. Van professie welzijnswerkers, maar met een teugelloze hang naar toneel. Negen jaren geleden schoven ze het welzijn achteloos terzijde; om hun droom in een oude Drentse hofstede gestalte te geven. Stap voor stap schuifelde 'het toneel' naar binnen. "Afstudeerdingetjes en zo," stipt Jos Visscher aan. "Maar met emmers op de Bühne, omdat het dak bepaald niet waterdicht was." Onverdroten zetten Aad en Riek hun liefhebberij door. "Ik heb hem ooit eens geïnterviewd," herinnert Jos zich, "en al pratende liep ik warm voor zijn plannen. IK stelde voor een stichting op te richten om het theater zakelijk en artistiek te leiden. Toen die stichting er was, is het allemaal erg vlot gegaan. De provincie

zag het zitten en verstrekte ons een subsidie." Het succes raakte in een stroomversnelling. Vorig jaar ontving het theater de SNS-Cultuurprijs van de provincie Drenthe. Visscher: "Een vrij prestigieuze prijs. Goed voor tienduizend gulden." Momenteel trekt 'Het Hek van de Dam' volle zalen met de Cyrano-opvoeringen. Negen uitvoeringen zijn inmiddels achter de rug en na de vakanties wachten nog zes. Speciale attracties zijn de gastrollen. Bekende landgenoten werden gevraagd aan de productie mee te doen. Relster Beek toonde zijn kunnen en ook Hans Ouwerkerk gaf een gave Cyrano-vertolking. 'Wat hier gebeurt,' stipt Jos Visscher aan, "is toch vrij uniek. De kwaliteit ervan." Jos is een man van het vak. Al geeft hij - na enige aarzeling - als beroep

Jos Visscher in het theater 'Het Hek van de Dam'. © Noord Ned Fotopersburo

'journalist' op. "Ik heb een afgeronde journalisten-opleiding gedaan," licht hij toe. Een studie, die hem tenslotte de lokalen binnenleidde van de Windesheim academie in Zwolle, waar Visscher journalistiek doceert. Langdurig combineerde hij toneel met de verslaggeverij. Als kunstredacteur. Eerst bij de Winschoter Courant en daarna bij de bladen van de DGP. Zijn loopbaan bij de Winschoter Courant noemt hij 'een fantastische tijd', maar na het samengaan met de Drents Groningse Pers, taande het plezier. Jos stopte 'om uiteenlopende redenen' en werd hoofdredacteur van een landelijk tijdschrift voor amateur-toneel. Als freelancer verzorgt hij bovendien eenmaal per week een column bij de DGP. Z'n entree bij 'de Winschoter' zal hem altijd - zegt hij - 'bijblijven'. "Er waren drie vacatures. Ik belde met de toenmalige hoofdredacteur Roel Waalkens. 'Kom je hier uit de buurt,' vroeg hij. Toen ik het bevestigde, kon ik beginnen. Eerst op de redactie binnen-en-buitenland. Dat werd later voor de

helft kunst. Ik was nogal gek met cabaret en dat was net een facet, waar mijn collega's Johan Poppen en Herman Hoogakker weinig affiniteit mee hadden." Jos' artistieke belangstelling is niet verrassend. Zijn vader - Kees - verwierf een reputatie als publicist in de Groninger streektaal en cabaretier Bert is zijn twee jaar jongere broer. Toch veegt Jos van de tafel dat van huis-uit alles in het werk werd gesteld om de twee broers met alle geweld in het artistieke metier te krijgen. "We zijn nooit extra gestimuleerd," verzekert hij. "Naar het theater gingen we nooit. En we hoefden evenmin verplicht op pianoles. Er komt bij, dat mijn vader erg laat is begonnen te schrijven. Ik woonde al niet meer thuis. Dat we voor deze richting kozen is ons bepaald niet kunstmatig opgelegd. Mijn vader vertelde ons, toen we klein waren, voor het slapen gaan wél altijd een verhaaltje. Hij verzor ze ter plekke en ging er de volgende avond weer mee verder. Complete feuilletons. Misschien is daar wat van blijven hangen."

1 Nvbn 8-7-97